

Sager, hvor man ikke behøver at gaa til Stadsbygmesteren eller Bygningskommissionen, men hvor Afgjørelsen kun angaar Spørgsmaal om Samtykke til et Bygningsforetagendes Udførelse efter Bygningsloven saa vel som Udstedelsen af Bygningsattest for, at Bygningsforetagendet er udført paa behørig Maade, kan der næppe tænkes nogen hurtigere Afgjørelsesmaade end den, at disse Attester meddeles af den i Distriktet boende Bygningsinspektør. At man i Stedet derfor fra hele Byen skulde henvende sig til et Kontor, sandsynligvis beliggende paa Raad- og Dombuset eller der omkring, vilde allerede være en Gene i og for sig, men endnu større Langsomhed kunde afstedkommes derved, at Ansvar for alle Sagers Afgjørelse skulde overflyttes fra Bygningsinspektøren til Stadsbygmesteren som Chef for det omtalte Bygningskontor, thi dersom Stadsbygmesteren virkelig vil tage det alvorlig med Hensyn til, at Afgjørelsen sker paa hans Ansvar, eller med andre Ord, i samme Grad som han vilde bestræbe sig for at være samvittighedsfuld, i samme Grad vilde der være Fare for en Forhaling af Sagerne; thi naar han, hvad vistnok i mange Tilfælde vil ske, ikke tror at kunne blive staaende ved den Indberetning, som gives ham af hans Assistenters om Forholdene paa Byggestedet, men anser det for nødvendigt at begive sig selv derhen, for selv med egne Øine at se paa Forholdene, vil der ubetinget afstedkommes en Forsinkelsetid ved den Forretningsgang, der foreslaas. For saa vidt man mener, at Afgjørelserne blive uensartede, naar de træffes af 4 Bygningsinspektører, som hver især følger sin Praxis, tror jeg, at der kan raades Bod derpaa paa andre Maader. Jeg skjønner nemlig ikke, at der kunde være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa et Forslag, som ogsaa har været fremme i det andet Thing, nemlig at disse Bygningsinspektører engang ugentlig skulde møde til Samraad med Stadsbygmesteren, for at man saa kunde bringe den Sags Spørgsmaal paa Bane, hvor en forskjellig Praxis ellers kunde befrygtes. Hvis man iøvrigt skulde mene, at disse Bygningsinspektører skulde være for overbeholdne, vilde der jo ikke være Noget i Veien for, at der kunde træffes Bestemmelser om, at 4 ikke vare nok, og at Byen skulde inddeles i mindst 5 Distrikter. Der vilde paa denne Maade tilvejebringes en større Fordeling af det forhaandenværende Arbejde med Hensyn til Forretningernes Udførelse. Hvad Forretningerne i selve Bygningskommissionen angaar, da tror jeg ogsaa, at det vigtigste Middel til at fremme dem, vilde være, at man saavidt mulig be-

handler Sagerne i Møder og afgjør dem efter mundtlig Forhandling; men jeg vil dog bemærke, at det gaar næppe an at foreskrive det saa absolut, som det er foreskrevet i Lovforslaget. Jeg skjønner ikke rettere end, at man maatte blive staaende ved at foreskrive, at i det Mindste en Gang om Ugen skal der holdes Møde til Afgjørelse af disse Sager, men videre kan man ikke gaa. For det Første maa man erindre, at de Medlemmer, hvoraf Bygningskommissionen bestaar, ere med Undtagelse af Stadsbygmesteren, ulønede, det vil sige, det er Mænd, som ikke lønnes for dette Arbejde, og som have andre Embeds- eller private Forretninger at udføre, saa at det at foreskrive altfor mange Møder om Ugen til mundtlig Forhandling af Sagerne ikke vil kunne gaa an. Men dertil kommer endvidere det, at naar der foreligger vigtige og store Principspørgsmaal, bør der være Afgang for de Paagjældende til at sætte Sagen i skriftlig Cirkulation, for at Medlemmerne kunne faae Leilighed til i No og Mag at overveie disse Spørgsmaal, men forøvrigt mener jeg nok, at selv om man gjør disse Forbehold, bør det være Regelen, at Sagerne afgjøres i et Møde, og naar det sker, tror jeg nok, at de Klager, som der mulig kunne være over en langsom Forretningsgang i Bygningskommissionen, ville være bortryddede, saavidt det er menneskelig muligt. Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at en Del af de Klager, man saaledes har reist, ere ugrundede. Folk ere i det Hele taget saa tilbøielige til at klage, saa tilbøielige til at se Feilen hos Andre, men lægge derimod slet ikke Mærke til Feilen hos sig selv. Saaledes forholder det sig med mange af disse Klager. Jeg har i enkelte Tilfælde, hvor man har henvendt sig til mig med saadanne Klager, undersøgt Sagen nærmere og har da fundet, at det næsten altid har været saa, at Grunden til Sagens Forhaling har været den, at de Paagjældende ikke fra første Færd havde forhynt deres Andragender med de fornødne Oplysninger, saa at det altsaa har været nødvendigt for Bygningskommissionen eller Stadsbygmesteren, efterat Andragendet var kommet ind, at lade Sagen gaa tilbage til Andragerne for at forlange Oplysninger om forskjellige Ting, som man havde forspømt at give Meddelelse om. Og naar dette sker og maasse kan gentage sig flere Gange i Løbet af Sagens Behandling, kan man dog virkelig ikke lægge Ansvar over paa Bygningskommissionen for, at Sagen trækker ud. Dernæst er der de Sager, hvor der er Tale om det, som man i Forretnings-